

— Още, още, викаше то, азъ съмъ много гладно!
И косоветъ хвъркнаха да му донесатъ нѣщо за
ядене.

Отъ тогава тѣ му донасяха много повече, откол-
кото когато всичкитѣ имъ дѣца бѣха живи, но пти-
чето никога не се насищаше.

Птичето бѣ станало два пѣти по-голѣмо отъ майка
си и баща си, та трѣбваше да лѣга на коремъ, за да
могатъ родителитѣ да му напълнятъ човката съ хра-
ната, що донасяха. Цвѣтътъ на перошината му бѣше
сиво-тъменъ съ свѣтливи петна по гърдитѣ и корема.
Мжжкиятъ косъ дълго врѣме го разглеждаше.

„Не прилича на нашето сѣмейство, каза той на же-
на си. Ние не сме толкова голѣми и нѣмаме тѣзи бои.“

Единъ день птичето хвана една мръсна и космата
гѣсеница, която пълзеше изъ трѣвата.

„Смажи я! му извика майката: тя е отровна! Ти
ще умрешъ! . . .“

— Азъ ямъ тѣзи гѣсеници, отговори птичето
безъ да се смути. — Не ми става нищо. Азъ не мога
да се наситя съ това, което ми давате.